

Sygn. akt III AUa 1763/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSA Ewa Piotrowska SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 20 listopada 2012 r. w Katowicach

sprawy z odwołania R. K. (R. K.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o prawo do emerytury górniczej

na skutek apelacji ubezpieczonego R. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Gliwicach

z dnia 23 maja 2012 r. sygn. akt VIII U 1391/12

oddala apelację.

/-/ SSA E. Piotrowska/-/ SSA M. Małek - Bujak/-/ SSA J. Ansion Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 1763/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 marca 2011r., organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych w C. po rozpatrzeniu wniosku z 8 marca 2011r., odmówił ubezpieczonemu R. K. (ur. (...)), przyznania prawa do górniczej emerytury

z powodu braku wymaganego okresu pracy górniczej i równorzędnej, wynoszącego co najmniej 25 lat, a posiadającego jedynie 16 lat, 1 miesiąc i 9 dni.

Od powyższej decyzji odwołał się ubezpieczony, wnosząc o jej zmianę i o przyznanie prawa do górniczej emerytury.

Wyrokiem z dnia 23 maja 2012 roku (sygn. akt VIII 1391/12) Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach oddalił odwołanie ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy ustalił, że z treści dokumentów znajdujących się w aktach rentowych i aktach sprawy o sygn. VIII U 2668/03 wynika, że sprawa uprawnienia ubezpieczonego do górniczej emerytury była przedmiotem rozpoznania i zakończona została prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 4 grudnia 2003r.

Z treści akt spraw Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. VIII 1549/05, VIII U 600/07 wynika, że kolejne odwołania od odmowy przyznania R. K. prawa do górniczej emerytury na podstawie art. 34 i 49 ustawy emerytalnej z 17 grudnia 1998r., w oparciu o te same podstawy i te same okoliczności, zostały odrzucone prawomocnym postanowieniem tego Sądu z 1 grudnia 2005r. i postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 10 października 2006r. III AUa 107/07 (akta sprawy VIII U 1549/05) oraz prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach z 19 października 2007 r. (akta sprawy VIII U 600/07).

Postanowieniem z dnia 5 sierpnia 2011r., Sąd Okręgowy w Gliwicach ponownie odrzucił odwołanie ubezpieczonego od decyzji organu rentowego z 17 marca 2011r.

W wyniku zażalenia ubezpieczonego, Sąd Apelacyjny w Katowicach postanowieniem z 27 lutego 2012r., uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego. W uzasadnieniu swego postanowienia z 27 lutego 2012r., Sąd Apelacyjny polecił Sądowi Okręgowemu w Gliwicach rozpoznać uprawnienia ubezpieczonego do górniczej emerytury, w oparciu o odmienną niż dotychczas podstawę prawną z art. 50 a ustawy emerytalnej z 17 grudnia 1998r. w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007r., tj. na podstawie noweli z 27 maja 2005r. (Dz. U. nr 167, poz. 1397 i zm.).

Dokonując rozważań prawnych, Sąd I instancji powołał się na treść art. 50 a i art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z 17 grudnia 1998r. (Dz. U. nr 153, poz. 1227 z 2009r., dalej jako ustawa o emeryturach) w brzmieniu nadanym nowelą z 27 lipca 2005r. oraz § 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 marca 2008r. (Dz. U. nr 72, poz. 423), stwierdzając, że ubezpieczony nie wykazał, iż legitymuje się okresem pracy górniczej i równorzędnej, wynoszącym 25 lat.

Motywuując swoje rozstrzygnięcie, Sąd Okręgowy wskazał, że na mocy obecnie obowiązujących przepisów prawa nie jest możliwe uwzględnienie ubezpieczonemu przy ustalaniu prawa do nowej emerytury z art. 50 a ustawy o emeryturach, okresu służby wojskowej odbywanej od 27 października 1970r. do 14 października 1972r. oraz okresu nauki zawodu w (...) Szkole (...) przy KWK (...) w B..

Sąd I instancji podniósł, że ubezpieczony nie przedłożył do tej pory umowy o naukę zawodu zawartej z KWK (...) w B., podczas nauki w (...) przy tej kopalni, ani też innego dowodu, np. w postaci legitymacji ubezpieczeniowej, z której treści wynikałby fakt jego pracy, jako młodocianego pracownika. Fakt takiej pracy za okres od 1 września 1965r. do 12 czerwca 1968r. nie wynika również z treści kartoteki personalnej.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony nie był w latach 1965-1968 młodocianym pracownikiem KWK (...) w B.. Korzystał bowiem z dwumiesięcznych wakacji po I i II roku nauki, a nie jako młodociany pracownik z jednomiesięcznego płatnego urlopu pracowniczego. Odbywał on więc, według tego Sądu, zajęcia praktyczne na tejże kopalni w I i II roku w warsztacie oraz w III roku pod ziemią.

Umowa o naukę zapewniała mu jedynie pomoc materialną (stypendium) za zobowiązanie się do kontynuowania nauki w (...) i przepracowania 3 lat w górnictwie węglowym.

Sąd Okręgowy wskazał, że w przypadku przyjęcia odmiennego stanowiska, że okres nauki zawodu skarżącego w (...) KWK (...), będący okresem pracy młodocianej z art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy emerytalnej, jako okresu zaliczalnego do pracy górniczej z art. 38 ustawy emerytalnej, nie byłby również uwzględniony przy ustalaniu prawa do nowej emerytury z art. 50 a ustawy emerytalnej.

Sąd I instancji przyjął, że ubezpieczony wykonywał pracę górniczą w rozmiarze pojedynczym, wynoszącą 14 lat, 2 miesiące i 6 dni (od 9 września 1968r. do 21 sierpnia 1969r., od 22 stycznia 1970r. do 31 lipca 1970r., od 20 października 1972r. do 24 maja 1985r.) oraz 1.217 dniówek pracy półtorakrotnej (co zwiększa mu staż pracy górniczej o 2 lata, 1 miesiąc i 9 dni) zatem łączny okres pracy górniczej i równorzędnej z art. 50 b ustawy emerytalnej, wynoszący 16 lat, 3 miesiące i 15 dni. Zdaniem Sądu Okręgowego, ubezpieczony nie przedłożył w toku postępowania, zarówno przed sądem, jak i przed organem rentowym, jakichkolwiek dowodów pozwalających na ustalenie w trybie art. 114 ustawy emerytalnej, większej ilości pracy górniczej, równorzędnej i zaliczalnej, niż ustalonej dotychczas w wyroku Sądu Okręgowego w dniu 4 grudnia 2003r. (sygn. akt VIII U 2668/03) na 18 lat, 3 miesiące i 4 dni. Sąd Okręgowy wskazał, iż ewentualne doliczenie ubezpieczonemu do stażu pracy górniczej okresu nauki w (...) od 1 września 1965r. do

22 czerwca 1968r., w rozmiarze 2 lat, 10 miesięcy i 22 dni, nie dawałoby wcale łącznego okresu pracy górniczej 25 lat, lecz jedynie okres pracy górniczej i równorzędnej, błędnie określonej przez Sąd Okręgowy jako zaliczanej - wynoszący 21 lat, 1 miesiąc i 26 dni.

Z tych przyczyn, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł, jak w sentencji.

Apelację od powyższego wyroku wniósł ubezpieczony.

Apelujący podniósł, że nie zgadza się z zaskarżonym wyrokiem. Uzasadniając wniesiony środek odwoławczy, wskazał, że Sąd I instancji oparł się na art. 50 a ustawy emerytalnej, podczas gdy on pracował w czasie obowiązywania innej ustawy do 1991r., która wygasła w 2007r. Według skarżącego, spełniał warunki teże ustawy aby otrzymać emeryturę górniczą. Ubezpieczony wskazał, że przedstawił w Sądzie Okręgowym pismo, z którego wynika, że archiwa nie posiadają jego dokumentacji związanej z nauką zawodu w KWK (...). Ponadto, apelujący podniósł, że dostarczył do Sądu I instancji dowód w postaci zaświadczenia o potrącaniu składki na ubezpieczenie społeczne.

W związku z powyższym, ubezpieczony wniósł o przyznanie mu emerytury górniczej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd I instancji przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, a ocena tak zgromadzonego materiału dowodowego nie przekracza granic określonych przepisem art. 233 k.p.c. Poczynione ustalenia faktyczne Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne, albowiem zostały one wyczerpująco i logicznie uzasadnione. Sąd I instancji dokonał prawidłowej subsumpcji przepisów prawnych w świetle prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Należy stwierdzić, że podniesione przez ubezpieczonego w apelacji zarzuty nie wnoszą do sprawy żadnych nowych okoliczności faktycznych, czy też prawnych, które mogłyby być podstawą do zmiany zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Należy wskazać, iż zastosowanie w sprawie mają przepisy prawa obowiązujące w chwili złożenia wniosku przez ubezpieczonego, a zatem z uwagi na złożenie przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę górniczą w dniu 8 marca 2011r., zastosowanie mają przepisy prawa obowiązujące w chwili jego złożenia, tj. art. 50 a i nast. ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

(Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 t. j.,) w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007r., a wprowadzone na mocy ustawy z dnia 27 lipca 2005r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz ustawy - Karta Nauczyciela (t. j. Dz. U. z 2005r., Nr 167, poz. 1397 ze zm.). Zgodnie z art. 50 a ust. 1 ustawy o emeryturach, górnicza emerytura przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. ukończył 55 lat życia;
2. ma okres pracy górniczej wynoszący łącznie z okresami pracy równorzędnej co najmniej 25 lat dla mężczyzn, w tym co najmniej 10 lat pracy górniczej określonej w art. 50 c ust. 1;
3. nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Z kolei, według art. 50 a ust. 2 wskazanej ustawy, wiek emerytalny wymagany od pracownika - mężczyzny mającego co najmniej 25 lat pracy górniczej i równorzędnej, w tym co najmniej 15 lat pracy górniczej, o której mowa w art. 50 c ust. 1, wynosi 50 lat. Na gruncie niniejszej sprawy, bezspornym jest fakt, iż ubezpieczony nie legitymuje się wymaganym wyżej wskazanym przepisem, okresem pracy górniczej i równorzędnej, wynoszącym co najmniej 25 lat.

Jak sam ubezpieczony przyznał na rozprawie apelacyjnej w dniu 20 listopada 2012r., legitymuje się jedynie okresem składkowym wynoszącym 20 lat, 5 miesięcy i 13 dni, bowiem po 1991r. otworzył działalność gospodarczą i nie opłacał składek na obowiązkowe ubezpieczenie społeczne. W związku z powyższym, jest to zdecydowanie za krótki okres, aby możliwe było przyznanie ubezpieczonemu prawa do emerytury górniczej, na podstawie art. 50 a ust. 1 ustawy o emeryturach.

Na marginesie zauważyć należy, że ubezpieczony, pomimo pouczenia (co sam przyznał na rozprawie apelacyjnej), nie złożył dotychczas wniosku o emeryturę powszechną.

Mając na względzie wskazane wyżej argumenty, stwierdzić należy, że apelacja ubezpieczonego zawiera zarzuty nieuzasadnione, a co za tym idzie, w myśl przepisu art. 385 k.p.c., podlega oddaleniu.

/-/ SSA E. Piotrowska/-/ SSA M. Małek - Bujak/-/ SSA J. Ansion Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR